

ΤΟ ΒΑΘΥΤΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἐθνική μουσική καὶ εἰδικώτερα ὁ Ἐθνικός μουσουργὸς δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ θὰ μεταχειρισθῆ μόνον τὰ δημοτικά μας μοτίβα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ θὰ αἰσθανθῆ βαθύτερα τὸ περιβάλλον τὸ σημερινὸν εἰς τὸ ὁποῖον ζῆ καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ ἐλαττώματά των καὶ τῆς ἀρετῆς των, τοὺς πόθους των, καὶ θὰ δημιουργήσῃ κάτι ὄχι ἐντελῶς προσωπικὸ ἰδικό του, ἀλλὰ κάτι ποῦ θὰ ἐκφράζῃ τὸ χαρακτήρα καὶ τὸ διακριτικὸ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὰ φωτεινὰ χρώματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνας Ἑλλήν μουσουργὸς ἂν ἔγραφε ἕναν ὕμνον στὸν Παρθενῶνα, ἂν πραγματικὰ στὸν ὕμνον αὐτὸν ἠσθάνθη τὸ μεγαλεῖο τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ σημασία του ποῦ θὰ ἀπέδιδε μὲ μουσικοὺς ἤχους, τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὸ ἔργο του νὰ εἶναι Ἐθνικόν, γιατί ἕνας ξένος πολὺ διαφορετικὰ θὰ ἐξέφραζε μουσικὰ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸν Ἑλληνα.

Ὁ κάπως μεμυημένος εἰς τὴ μουσικὴ τέχνη θὰ μπορούσε ἀμέσως νὰ διακρίνῃ τὴν Ἑλληνικὴ συγκίνησι ἀπὸ τὴν ξένη. Τὸ Δημοτικὸ καὶ Λαϊκὸ τραγούδι, δὲν ἀποκλείεται ὡς μερικὴ ἀφαιτηρία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἐκφράσῃ αὐτὸ καὶ μόνον τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐσωτερικὰς ἀνησυχίας ἐνὸς μουσουργοῦ.

Ἐπάρχουν ἐκδηλώσεις καὶ καταστάσεις στὴ σημερινῇ ζωῇ, ποῦ ἐνῶ δὲν εἶνε μίμησις ξένης ζωῆς, δὲν ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ μουσικὸ φόλ - κλόρ.

Γιὰ τὶς καταστάσεις καὶ τὶς ἀνησυχίας τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ ποῦ ξεπηδοῦν ὄχι ἀπὸ τὸν ἐλεύθερον κάμπο, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια, ἀπὸ τὰ πηγάδια νῶν Λαυριωτικῶν μεταλλείων, τὴν ἀνησυχία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ποῦ δὲν βλέπουν οὔτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, πῶς θὰ τὴν ἐκφράσῃ ὁ συνθέτης, ἂν δὲν εὑρῇ μιὰ νέα μουσικὴ πηγὴ, ἢ ὁποῖα ἐνῶ δὲν θὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ φόλ - κλόρ, δὲν θὰ συγκρούεται μὲ αὐτό, θὰ ἔχῃ ἀπόλυτα Ἑλληνικὸν χαρακτήρα, θὰ ἐκφράζῃ μιὰ Ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ποῦ ἀναφέρω εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ χίλια ποῦ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἢ Ἑλληνικὴ Ζωῇ. Ἡ ἀποκλειστικὴ προσκόλλησις καὶ κάπως φανατικὴ στὸ δημοτικὸ μας τραγούδι δὲν εἶνε ἀρκετῇ, δὲν ἀγκαλιάζει ὁλόκληρην τὴ σύγχρονον ζωῇ, ἀλλὰ ἕνα μέρος της. Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὶς διαρκεῖς συγκινήσεις ποῦ δέχεται ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀλληλοσυγκρουόμενες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς.

Ὁ Ἑλλήν μουσουργὸς πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος καὶ ὄχι ὑπηρετικὸ ὄργανο διαφόρων λαϊκῶν ἢ δημοτικῶν τραγουδιῶν. Γιατί, ἂν θελήσῃ τὰ πρωτότυπα καὶ ἀγνὰ αὐτὰ τραγούδια ποῦ εἶνε μικρὰ ἀριστουργήματα, νὰ τὰ βιάσῃ νὰ τὰ διασκευάσῃ, νὰ τὰ ὑποτάξῃ στὶς συνταγὰς καὶ φόρμες παλαιῶν Γερμανῶν, Γάλλων, Ἰταλῶν, Φλαμανδῶν μουσικῶν, τότε θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἔργο σχολαστικὸ καὶ θ' ἀποτύχῃ.

Ὁ Ἑλλήν συνθέτης πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος, τὶς φόρμες αὐτὰς τῆς παραδόσεως, νὰ τὶς μεταχειρισθῆ ὡς Μέθοδος, καὶ ὄχι ὡς ὑπόδειγμα. Παράλληλα πρὸς τὸ παρελθόν νὰ ἐξερευνᾷ τὸ παρόν, τὸ πνεῦμα τῆς μουσικῆς του νὰ εἶνε ἔξω παντὸς περιορισμοῦ καὶ νὰ μᾶς δείχνῃ, ὅπως κάπου γράφει ὁ σοφὸς Γάλλος Ρομαίν Ρόλλάν τὴν: Ἐξακολούθησι τῆς ζωῆς κάτω ἀπὸ τὸν φαινομενικὸ θάνατον καὶ τὴν Αἰώνιον Ἀναγέννηση». ΜΑΡ. ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ